

ציון צמיר, העולם הזה

**רן פקר, אז והיום
(מימין ומשמאל)
נושא לאגדות,
ועכשיו גם
לרכילות, שפך
את ליבו לפני
דפנה ברק
בשיחות נפש
מתמשכות**

טייסת לילה

כולו באשה שמולו, רואג שיהיה לה כיף, מעורר ליציאה מהשיגרה.

במיסעדת שהיטימון התקבלנו בכל כלי הטקס ואותות הכבוד. פקר אהב זאת. מייד אחרי כוסי הקוקטייל הראי שונה, נעשה חשוף יותר. במהלך הלילה, אחרי כמה כוסיות של יין לבן, הפך לפניע יותר ויותר.

לבסוף הגענו ל"זה" — הרכילות הטריה על הקורה בינו לבין חרותה, אשתו. האיש שישב מולי נכנס מייד למערכת-מיגנה של הכחשות והסכי רים, שנשמעו הגיוניים לחלוטין: "הרי כילות התחילה בגלל שני גורמים: ראשית — חרותה נהגה לנסוע, פעם ביום חודשיים, לטיול, באחרונה, בגלל הולדת הנכר שלנו, היא לא נסעה והתחילו שמועות שמייודעימה קרה.

"שנית — יש לנו בית ברמת-השד רון. רציתי לעבור לדירת-גג, ופירסמו שאנחנו מתכוונים למכור אותו. אנשים חיברו אחד ועוד אחד — גם אשתו לא נסעה לטיול, וגם הם מוכרים את הבית — והגיעו לאן שהגיעו."

ניכר היה בו שהוא מנסה להוריד מחשיבותו של הנושא, לדחוק אותו לשוליים, לא לדעת פרטים ובכל זאת, הוא המשיך והמשיך להסתובב סביבו. שאלתי אותו אם הצליחו לפגוע בידו-ג'אן, הטובי-שכטובים-לטיס, מתחת לחגורה, היכן שמספרים שהוא פגע באחרים.

פקר הביט אלי מוזרות, כאילו הוא הולך לשתף אותי בכריחה פרטית: "הכריחה היא שבמשך שנות-נישואי הרבות, מעולם לא ניהלתי רומאן מאי חורי גבה של חרותה. כשהייתי מפקד בצבא, נוהרתי שלא להסתבך עם חיי לות. פשוט נוהרתי..."

בשעת-לילה מאוחרת עזבנו את הדי מיסעדה, הלומיין. פקר ביקש שליט כיע חותם כלשהו — ביקש שיעטפו לכבודי צלחת אופיינית מצלחות הדי מיסעדה. בדרך הכניס למכשיר-הטייפ קלטת של "שירי ארץ-ישראל היפה",

רן פקר (מימין) ואשתו חרותה (משמאל) מעולם לא ניהלתי רומאן מאחורי גבה של חרותה

עוצרי-נישמה, לגלות גבורה בלתי-אנושית.

פקר ("השם הוא ממקור רוסי. אל תשאלו אותי מה פירושו") שטף בדיבורו. ניסוחיו היו מדויקים. היה בו צורך להשתתף. ניכר היה בו שניכווה קשות בשנים האחרונות.

"איוה שתי תכונות את מעריכה בגי? אני מחפש אצל אשה: חכמה, ושיי היה לי איכפת לדבר איתה, להיחשף לפנייה". כך הצהיר הגבר ששמו הפך שש-נדרף למאצ'ו-ישראלי. פקר הוא אכן גבר היודע לתת לאשה להרגיש נהדר: הוא מעריץ יופי, נשיות, מתרכז

דיע על בואנו הצפוי ("יש לי היום אורחת חשובה במיוחד!") לבסוף התחיל לעשות מעגלים סביב השאלה, לחלק לי ציונים, לבחון שוב ושוב את השאלה, להרוויח זמן: "מה זה, לפחד?"

או התחיל לתאר קרב אווירי. איך ישבתי לו על הזנב, ריבר על ההתגרות בגורל, סיפר כיצד ראה את המות ונתנגד עיניו, דיבר על חברות. היה איזה חוסר-איוון בדרך שבה תיאר מיבצע-יגבורה, ואת תחושותיו באותו הזמן. רק פחדן אמיתי יכול להינתק מכל שיקול שהוא ולזנק כך למיבצעים

הרגיש פקר. "אילו באמת רציתי להתמנות כמפקד חיל-האוויר, אין שום ערעור ובה שהעלילה הזאת היתה עוצרת בעדי. בחרתי לפרוש, בגלל כל מה שנא ליצתי לסבול בעיקבות זאת. כל הדי ליכלוך הזה. נמאס לי!" אמר כילד מדי פונק, שהתיקשורת רק היללה אותו ורי הפכה אותו לגיבור לאומי.

"אתה פחד?" הכל נראה לי פיתאום ברור.

פקר התרכז בעליות המפותלות כדי רך לירושלים, שיחק עם גלאי-הרדא-רים, טילפן מהמכונית למיסעדה והרי

את רן רונן-פקר פגשתי בראשונה בחיי ביום הרביעי בערב. ביקשתי לפגוש פקר — מגדולי הטייסים שקמו למדינת-ישראל — על רקע הרכילות האופנתית.

הזוג חרותה ורון פקר הם הצעקה האחרונה של אופנה זאת. העבירו מפה לאוזן שהיא ניהלה מאחורי גבו רומאן עם רופא מפורסם, שהוא תפס אותה על חם, שנוצר שיתוף-פעולה בינו ובין אשת-הרופא — ממש אחות-נכדנים, שהם כן נפרדים, גם לא-נפרדים וחבי רים טובים עשו ביניהם שלום-בית. הדי מימין השתולל, הנושא הפך ל"IN" ועם שמועה אין להתווכח. והיא הופכת לססגונית במיוחד, כשמדובר בטייס מפורסם שכמעט והיה למפקד חיל-האוויר, כבוג המסמל את ארץ-ישראל הדי פה, בסמל הגבריות הישראלית.

סמל הגבריות הישראלית הגיע בידיוק בשעה היעודה: גבר קטן-קומה, זקוף, עיני-תכלת. חיפשנו מקום שקט כדי "לדבר". מקץ כמה שניות של השי תרכות בפקקים התל-אביניים, הציע פקר מקום: מיסעדת שהיטימון בירושלם לים. "בדרך — נדבר!" הוא כיוון את גלאי-הרדארים והתחיל לטוס. הטיסה הלילית עשתה את שלה.

"את יודעת איך זה היה לראות את הטייסים הטובים ביותר שלנו, חברים שלי, חוטפים פגיעה והופכים לכרוזי אש מול עיני?"

בחרו של פקר, בניה-זיבור. שם ביי קרתי בסוף השבוע, תלויה תמונת-מחזי וור: "זה הגיע לתפקיד מפקד חיל-האוויר, זה הגיע לדרגת תת-אלוף ונפ-טר מסרטן..."

כולם — או שהגיעו רחוק, או שנקי טלו באמצע ההמראה. איש מהם לא נשאר באמצע הדרך. איש מלבד פקר. האוייב לא הצליחו ליירט אותו. יירט אותו שבוי ירדני שנעלם, ושלדברי ועי-דת-חקירה נהרג עלי-יירו. הקביעה הזאת מנעה את קידומו. "אני הוא שבחר לפרוש ב'1981"